

Lille Angie

For mange år siden faldt jeg over en bog, som handlede om en lille pige, Violet, hvis forældre var meget religiøse. Hver søndag gik de i kirke, og denne dag var som en festdag. Når de havde spist morgenmad i sengen og været i bad, blev Violet klædt i sine søndagsklæder, og så spadserede de hånd i hånd og med Violet i midten hen til kirken. Disse besøg i det strålende kirkerum og med altertavlens fremstilling af nadveren med Jesus i midten, den lysende glorie bag hans hoved og de tolv disciple samlede omkring ham var meget lykkelige øjeblikke for lille Violet, for aldrig var hendes forældre mere kærlige end i det højloftede kirkerum, hvor alt åndede fred, og hvor hun slet ikke kedede sig under den lange prædiken, fordi alting i Guds verden var godt. Efter kirketid skulle Violet i søndagsskole, og her lærte hun om vor frelser Jesus Kristus, hans korsfæstelse, død og opstandelsen fra de døde. Denne indføring i den kristne lære gjorde så stort et indtryk på Violets følsomme barnesind, at hun derhjemme i sin egen lille verden følte sig kaldet til at gentage, hvad hun havde lært. Hun gav sig til at skille sin elskede dukkes forskellige dele fra hinanden og

lagde dem fra sig oven på barneværelsets lille lyserøde kommode. Først adskilte hun benene fra kroppen, så tog hun armene af og til sidst hovedet. Hun tog dukkens torso og lagde den nænsomt oven på et lille, rødt tæppe, som hun havde anbragt på kommoden, hvorefter hun anbragte højre ben til højre og venstre ben til venstre for torsoen. Til sidst anbragte hun armene ved siden af benene og hovedet foroven, hvorefter hun puttede kropsdelene godt til under den aflivede dukkes lille dyne.

"Nu er du død, lille Angie," sagde Violet med sin kærligste moderstemme. "Men i morgen vil den gode Gud genopvække dig til live igen, min skat."

Hendes forældre blev chokerede, da de kom ind i Violets værelse for at sige godnat.

"Jamen, hvad har du dog gjort ved lille Angie?" udbrød hendes mor.

"Hun er død," sagde Violet.

"Men hvordan kunne du dog gøre det? Du holder jo så meget af lille Angie," hviskede moderen med tårer i øjnene og kunne knap nok få ordene over sine læber.

"Men mor," svarede Violet. "Har du ingen tro? I morgen vil den barmhjertige Gud vække hende til live igen. Bare rolig, mor! Stol trygt på Gud. Alt står i hans hånd!"

Og sådan skete det. Da det blev morgen, lod Gud Violets hænder fylde med en forunderlig kraft, så de legende let og helt uden besvær kunne samle de forskellige kropsdele, så lille Angie igen blev en levende dukke, og hun kunne gå ind i stuen, hvor forældrene snakkede med dæmpede stemmer, der brat forstummede, da hun trådte ind.

"Se!" råbte hun smilende og holdt dukken frem for sig. "Gud har genopvakt lille Angie fra de døde! Det var det, jeg sagde. Kan du sige god morgen til morfar og mormor, lille Angie?"

"God morgen, morfar og mormor," sagde Angie. "Mor døde mig, men den gode Gud har genopvakt mig igen."

Men forældrene så slet ikke glade ud. De så med bekymrede miner på lille Angie.

"Violet," sagde hendes moder. "Jeg synes altså ikke, at du skal skille din dukke ad igen. Vi kan ikke lide det."

"Men mor, tror du ikke på Gud?" sagde Violet. "Se på Angie. Hun tror. Ved du ikke, at den, som ikke tager imod Guds Rige som et lille Barn, hun skal ikke komme ind i det?"

"Det er rigtigt, hvad mor siger! I aften vil mor slå mig ihjel igen, og så vil jeg være helt væk, og alt vil blive sort, og jeg vil ikke engang kunne drømme, for jeg vil ikke længere være til, men når Gud så genopvækker mig igen, vil det være helt

fantastisk!" sagde Angie, og hun talte, så hun næsten glemte at trække vejret. "Det er så dejligt at blive genopvakt. Morfar og mormor, I skulle altså prøve at blive dødet og genopvakt igen! Bare stol trygt på Gud!"

Det er klart, at det gik, som det må gå. Violet blev snart træt af at skille sin dukke ad og samle den igen, og formodentlig var det denne forudsigelighedens kedsomhed, koblet med en ubændig nysgerrighed, der ledte hendes aktivitetstrang ind på andre baner. Hun glemte helt lille Angie, der i adskilte dele blev puttet af vejen oppe i en kasse i det mørke og klamme pulterkammer for til sidst at ende i en af skralderummets containere.

Men historier hører aldrig op. Alle de uafsluttede historier er som rumlende magmakamre i vores indre. De ligger og simrer i det skjulte og lurser på en mulighed for at komme i udbrud. Og det er måske denne uafsluttede historie, der er forklaringen på det, der senere skete i Violets liv men det er en helt anden historie...